

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. K., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE /88/2009-39 z 23. septembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Brezno č. k. 6 Er 511/2008-15 z 29. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. K., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. K., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. F. N. B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“), a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE /88/2009-39 z 23. septembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 Er 511/2008-15 z 29. decembra 2008.

Zo sťažnosti sťažovateľky a k nej pripojených príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol povolený odklad exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom [o návrhu oprávnenej (t. j. sťažovateľky, pozn.) z poverenia okresného súdu č. 5603 022197 z 26. júna 2008] až do právoplatného rozhodnutia v konaniach „*vo veci samej vedených na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 6 Cbi 111/2005 a 9 Cbi 15/2006*“. Exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer poisťovne P. , B. (ďalej len „úpadca“), proti povinnému P. Š., Z., o vymoženie sumy 295,85 € s príslušenstvom z titulu dlžnej pohľadávky zo zákonného poistného na zdravotnom poistení.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *«považuje Uznesenie 2, ktorý vydal KS BB, ako aj prvostupňové Uznesenie 1, ktoré vydal OS BB za arbitrárne... súd vyslovil právne závery, avšak náležite sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. ...*

OS BB v Uznesení 1 a následne aj odvolací KS BB v Uznesení 2 sa nenáležite vysporiadali s otázkou dôvodnosti očakávania zastavenia predmetného exekučného konania KS BB v Uznesení 2 dostatočne neodôvodnil, prečo mal za to, že výsledkom súdnych konaní môže byť právna skutočnosť, ktorej dôsledkom by mohlo byť zastavenie prebiehajúcej exekúcie a poukázal len na strohé konštatovanie, že z uvedeného dôvodu povolil odklad exekúcie tak, ako je uvedené vo výroku Uznesenia 2 a to aj bez návrhu.

Podľa názoru Sťažovateľa napadnuté Uznesenie 1, ktoré vydal OS BB a následne Uznesenie 2, vydané KS BB nie sú práve z dôvodu ich arbitrárnosti v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces. ...

K vyššie uvedenému postupu OS BR, ako aj KS BB by sme si zároveň dovolili uviesť nasledovné skutočnosti a zákonné ustanovenia, na ktoré v prebiehajúcom exekučnom konaní poukázal Sťažovateľ, a ktoré v Uznesení 2 len stručne zhrnul KS BB, avšak bez náležitého uvedenia, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ďalej z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil. Sťažovateľ má za to, že KS BB konal v rozpore s ust. § 157 ods. 2 OSP a odôvodnenie Uznesenia 2 považuje za nepresvedčivé a arbitrárne.

V zmysle ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 Exekučného poriadku). Sťažovateľ má za to, že nebol splnený zákonný predpoklad na povolenie odkladu exekúcie v zmysle ust. § 56 ods. 2 Exekútorského poriadku. ...

K uvedenému uvádzame, že na Krajskom súde v Bratislave boli V. iniciované súdne konania proti Sťažovateľovi. Predmetom žalobného návrhu V. v konaní sp. zn. 9 Cbi 15/2006 je vylúčenie Pohľadávok z konkurznej podstaty úpadcu. V súdnom konaní sp. zn. 6 Cbi 111/2005, predmetom ktorého je určenie neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005, bolo vydané predbežné opatrenie, ktorým sa zakázalo Sťažovateľovi nakladať s Pohľadávkami, ktoré boli na neho touto zmluvou postúpené (ďalej len „Predbežné opatrenie“).

Sťažovateľ má za to, že iniciovanie súdnych konaní zo strany V. (ktorá navyše nie je ani účastníkom prebiehajúceho exekučného konania sp. zn. 6 Er 511/2008) nemá samo osebe žiaden vplyv na právo Sťažovateľa uplatniť si svoj nárok prostredníctvom súdu, keďže Povinný dobrovoľne nesplnil svoju zákonnú povinnosť. ...

Predbežné opatrenie ukladá Sťažovateľovi zákaz nakladania s Pohľadávkami. Na základe právnej teórie a ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Za nakladanie s pohľadávkami sa považuje ich kúpa, predaj, t. j. postúpenie, darovanie, prípadne založenie alebo zaťaženie právami tretích osôb. Uplatnenie nároku zo strany Sťažovateľa však nepredstavuje jeden zo spôsobov nakladania s pohľadávkou. Pre porovnanie si dovoľujeme uviesť príklad zákazu nakladania s nehnuteľnosťou. Pokiaľ je niekomu udelený zákaz nakladania s nehnuteľnosťou, neznamená to, že dotyčná osoba sa musí z nehnuteľnosti vystáhnovať a prestať ju užívať. Naopak, zákaz nakladania umožňuje nehnuteľnosť užívať obvyklým spôsobom, avšak zakazuje ňou disponovať, alebo ju zaťažovať.

Na základe vyššie uvedených skutočností je Sťažovateľ právoplatným vlastníkom Pohľadávok, ktoré na neho boli postúpené, a je oprávnený si ich uplatňovať súdnou cestou, avšak s obmedzením nakladania uvedeným v Predbežnom opatrení. Pokiaľ by Sťažovateľ neuplatnil svoj nárok súdnou cestou včas, mohla by byť vymožitelnosť Pohľadávok v budúcnosti eliminovaná až úplne znemožnená, čoho dôsledkom by Sťažovateľovi ako vlastníkovi Pohľadávok vznikla škoda a dôsledkom čoho by bol ukrátený na vlastníckych právach.

Súdy vôbec nezvažovali v okolnostiach prípadu použitie inštitútu odkladu exekúcie vzhľadom na jeho osobitosť, a to tak z hľadiska zákonných podmienok, za ktorých možno odklad exekúcie nariadiť, ako i z hľadiska účinkov spojených s odkladom exekúcie.

Podľa názoru Sťažovateľa, súd mal tiež pri odklade exekúcie skúmať pomer rizika následkov spôsobených prípadným neodložením odkladu exekúcie a rizika vážneho ohrozenia oprávneného subjektu. ... Podľa nášho názoru súdy pri vydaní Uznesenia 1 a Uznesenia 2 nezvažovali vyššie uvedené skutočnosti, ale prebiehajúcu exekúciu odložili do právoplatnosti rozhodnutí vo veci samej v Súdnych konaniach. ...

Podľa názoru Sťažovateľa je napadnuté Uznesenie 2 v spojení s Uznesením 1 arbitrárne a ústavne neudržateľné, keďže nie je náležite odôvodnené a nespĺňa ani požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná aj verejným záujmom, lebo je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdov je kontrolované verejnosťou».

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

1. *Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 CoE/88/2009-39 zo dňa 23. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 6 Er 511/2008-15, IČS: 6308203627 zo dňa 29. 12. 2008 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle článkov 46 ods. 1 a 20 ods. 1 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1 a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.*
2. *Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 CoE/88/2009-39 zo dňa 23. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 6 Er 511/2008-15, IČS: 6308203627 zo dňa 29. 12. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“*

Sťažovateľka súčasne požiadala o priznanie náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

1. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s § 1 ods. 1 ústavného zákona uznesením okresného súdu č. k. 6 Er 511/2008-15 z 29. decembra 2008.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľky je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s § 1 ods. 1 ústavného zákona tak, ako to tvrdí v sťažnosti, a či je potrebné zrušovať napadnuté rozhodnutie alebo rozhodnúť iným zákonom dovoľeným spôsobom.

Sťažovateľka tým, že podala odvolanie proti predmetnému uzneseniu okresného súdu na krajskom súde, sama uznala, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto, aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny v spojení s § 1 ods. 1 ústavného zákona uznesením okresného súdu č. k. 6 Er 511/2008-15 z 29. decembra 2008 pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny uznesením krajského súdu v konaní č. k. 14 CoE/88/2009-39 z 23. septembra 2009, ktorým tento súd potvrdil uznesenie okresného súdu.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného

hládiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, okrem iného uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal bez nariadenia pojednávania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. z vecne správnych dôvodov potvrdil.

Vychádzajúc z ust. 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.).

Ochranu povinného v exekučnom konaní zabezpečuje okrem iného aj inštitút odkladu exekúcie. Táto ochrana je buď dočasná alebo smeruje k takej úprave pomerov oprávneného a povinného, ktorá pred definitívnym zastavením exekúcie zabráni vzniku bezdôvodného obohatenia oprávneného alebo následne vyplývajúcich nárokov na náhradu škody. Odklad exekúcie bude dôvodný všade tam, kde existuje opodstatnená obava, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou v budúcnosti nastanú, vykonanie exekúcie naruší práva inej osoby, spôsobí nezvratný protiprávny následok, prípadne ohrozí súčasný status povinného. Nesmie však byť narušená ochrana naliehavých legitímnych záujmov oprávneného.

Okresný súd za relevantné skutočnosti, pre ktoré povolil odklad exekúcie považoval prebiehajúce súdne konania vo veci incidenčnej žaloby podanej voči úpadcovi P. v konkurze vedenej pod sp. zn. 6 Cbi 111/2005 a sp. zn. 9 Cbi 15/2006, v ktorom bolo vydané predbežné opatrenie o zákaze oprávneného nakladať s pohľadávkami na dlžnom poistnom, prirážke k poistnému, poplatku z omeškania a poplatku za nesplnenie oznamovacej povinnosti. V rámci tohto konania sa rieši aj základná otázka a to platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. 7. 2005 uzavretej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu JUDr. T. K. a Z. K. spol. s. r. o. Ž. Táto okolnosť môže mať vplyv na to, či označený oprávnený sa stal postupníkom, teda osobou oprávnenou vymáhať pohľadávky podľa prílohy k zmluve, v ktorej sú presne špecifikovaní dlžníci. ...

Správca je oprávnený a zároveň povinný vykonať všetky úkony smerujúce k zisteniu majetkovej podstaty, jej následného speňazenia a uspokojenia veriteľov, ktorí svoju pohľadávku riadne a včas prihlásili. Vyhlásením konkurzu však na správcu neprechádzajú všetky oprávnenia úpadcu, vychádzajúc potom z platnej právnej úpravy, spornou ostáva skutočnosť, či správca konkurznej podstaty mal vôbec oprávnenie podľa zákona č. 273/1994 Z. z. vydávať platobné výmery, ako rozhodnutia vydávané v správnom konaní, konkrétne v súlade s ust. § 18 ods. 9 zák. č. 273/1994 upravujúceho oprávnenie príslušnej poisťovne predpísať platiteľovi poistného (§ 16 ods. 1 až 3) platobným výmerom dlžné poistné, ak ho neodviedol v termíne splatnosti podľa ods. 1 až 4 uvedeného zákona, teda, či existuje spôsobilý exekučný titul. ...

S účinnosťou od 1. 1. 2005 zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou bol zrušený zákon č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení. Oprávnenie vydávať platobné výmery vo veciach uplatnených zdravotnou poisťovňou, ak ide o pohľadávky na poistnom vyplývajúce z neodvedených preddavky na poistné, alebo neodvedeného poplatku na poistnom podľa osobitného predpisu, úroky z omeškania a pohľadávky vyplývajúce z nezaplatenej úhrady za neodkladnú zdravotnú starostlivosť, prešlo v zmysle § 18 ods. 1 písm. a/ bod 3, zák. č. 581/2004 Z. z. výlučne na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Z uvedeného ustanovenia sa potom javí, že už v čase vydania sporného platobného výmeru (dňa 25. 5. 2005) bol v účinnosti a platnosti osobitný zákon, ktorý kompetenciu vydávať platobné výmery odňal aj poisťovni ako takej. V takom prípade platobný výmer vydaný JUDr. T. K. správcom konkurznej podstaty úpadcu P. v konkurze by bol vydaný niekým, kto na to nebol oprávnený a preto z neho vo vzťahu k povinnému by nemohla vzniknúť pohľadávka. Tieto otázky sa však musia vyriešiť v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Odvolací súd odvolaním napadnuté prvostupňové uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., lebo v danej veci je odôvodnený predpoklad, že exekúcia bude zastavená a preto povolenie odkladu exekúcie je opodstatnené.“

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru ESLP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však

neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov ESLP posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu a ktoré sťažovateľka napadla, vyplýva, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal. Toto rozhodnutie nemožno preto považovať za neodôvodnené a arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje (v sťažnosti uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedla aj v odvolaní), nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, resp. podľa čl. 36 listiny nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (I. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že jej bolo vydaním predbežného opatrenia a následným povolením odkladu exekúcie znemožnené „*uplatniť svoje právo*“ (t. j. vlastnícke právo) *v občianskom súdnom konaní*“.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 a čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 a čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaným porušením základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo s kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľka namietala aj porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona, podľa ktorého ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s listinou. Uvedená právna norma predstavuje všeobecné interpretačné pravidlo, ktoré je možné aplikovať len v súvislosti s namietaním porušenia konkrétneho základného práva uvedeného v listine, v danom prípade v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), nemohlo dôjsť ani k porušeniu interpretačného pravidla zakotveného v tejto právnej norme. Aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z čiastkových záverov vo vzťahu k porušeniu označených základných práv sťažovateľky vyplynulo, že ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako celok. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010